

GŁOS PIOTRKOWSKI

PISMO POLSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK III

1947, PIĄTEK 12 WRZESNIA 1947 ROKU

NR. 251 (832)

Codzienny konkurs premiowy „Głosu”

CZYTELNICY!

Nie trzeba gromadzić kilkudziesięciu kuponów!
WYSTARCZY WYCIĄC NASZ KUPON PREMIOWY zamieszczony obok, wypełnić czytelnie i przesłać do Redakcji naszego pisma w ciągu trzech dni.
 Już w poniedziałek dowiemy się, kto wygrał 10 KORCY WĘGLA z dostawą do domu.
 Jutro zamieścimy KUPON NA KOMPLET GARNKÓW ALUMINIOWYCH.

KUPON PREMIOWY z dnia 12. IX. 1947 r. na 10 korcy węgla (z dostawą do domu)

Imię i nazwisko

Adres

Zakład pracy

Wyciąć i przesłać do redakcji „Głosu”, Łódź, Piotrkowska 86, III piętro

Polska a W. Brytania

Oświadczenie ministra Modzelewskiego dla prasy brytyjskiej

chu przymierza, które połączyło oba kraje we wspólnej walce przeciwko agresji hitlerowskiej i niemieckiemu imperializmowi.
 Należy się spodziewać, że problemy jeszcze nie załatwione, które powodują czasami tarca w naszych stosunkach codziennych, znajdą szybkie rozwiązanie ku obopólnemu zadowoleniu.
 W szczególności oczekujemy zadawalającego rozwiązania kwestii Polaków w Niemczech, którzy pragną powrócić do kraju.
 W dziedzinie polityki ogólnej nie mogę pominać milczeniem zanępkowania polskiej opinii publicznej, spowodowanego planem podniesienia niemieckiej produkcji, co jest krokiem niebezpiecznym, mogącym doprowadzić do odrodzenia imperializmu niemieckiego, zagrażającego bezpośrednio Polsce.
 Plan ten, związany ściśle z tzw. ofertą Marshalla, wykazał, że nasza niechęć do udziału w dyskusjach paryskich była w pełni uzasadniona i ugruntowana.
 Oficjalne stanowisko Polski było wyra-

nie ujęte w deklaracji, złożonej 3 września br. oraz w demarche ambasadora polskiego w Paryżu, ogłoszonej w dniu 9 bm.
 Muszę podkreślić, że nie sprzeciwiamy się uporządkowaniu gospodarki niemieckiej. Zwraćam jednak uwagę na punkt zasadniczy, który podziela wiele innych państw, a mianowicie, że kraje zwyciężone przez agresję niemiecką mają pełne prawo do pierwszeństwa w odbudowie, zanim podejmie się kroki do odbudowania maszyny przemysłowej narodu napastniczego.
 Udaje się teraz do Nowego Jorku, gdzie będę przewodniczył delegacji polskiej na zjeździe ONZ. Polska oczekuje wiele od Zjednoczonych Narodów jako instrumentu, mającego zorganizować pokój i współpracę między narodami.
 Trzeba szczerze powiedzieć, jakie są błędy tej organizacji i dążyć do ich usunięcia w duchu zasad, które ożywiły tę organizację w okresie jej budowy, a mianowicie w duchu jedności działania i jednomyślności.

O puchar gen. Moczara

walczy jutro i w niedzielę na boiskach cała łódzka młodzież ZWM

1300 zawodników na starcie!

49 drużyn,
bierze udział w turnieju piłkarskim.

Szereg cennych nagród
czeka zwycięzców Igrzysk!

Cała młodzież ZWM
spotyka się jutro o godzinie 15,30 na stadionie K. P. Zjednoczone!!!

Szczegóły dotyczące Igrzysk na stronie 6

10-ta rocznica śmierci Tomasza Massaryka

PRAGA (obsł. wł.). W dniu 13 września zbierze się uroczyste posiedzenie zgromadzenia narodowego w celu uczczenia zasług zmarłego prezydenta. Odbędą się również manifestacje frontu narodowego, oraz wiec, w czasie którego wygłosi przemówienie burmistrz Pragi Vacek.

LONDYN PAP. Minister spraw zagranicznych Zygmunta Modzelewski, znajdujący się w Londynie, w drodze do Stanów Zjednoczonych, w swym oświadczeniu dla prasy brytyjskiej powiedział: „Jestem rad, że będąc w Londynie w drodze do Nowego Jorku, miałem sposobność zetknięcia się z ministrem Bevinem i oddania wizyty, którą złożył on rzędowni polskiemu w drodze powrotnej z Moskwy.
 W czasie mojego dzisiejszego spotkania z ministrem Bevinem, dokonaliśmy przegledu zagadnień, związanych z rozwojem stosunków polsko - brytyjskich. Jak to miałem okazję podkreślić wiele razy, dążeniem i pragnieniem rz. du polskiego jest utrzymanie przyjaznych stosunków z Wielką Brytanią, w du-

Nowa ofensywa Holendrów

Wielkie ilości czołgów i samochodów pancernych ruszyły na pozycje indonezyjskie

LONDYN PAP. — Agencja Reuters, powołując się na komunikat republikańskiej armii indonezyjskiej, donosi, że wojska holenderskie rozpoczęły zakrojony na szeroką skalę atak na północny-wschód od Semarang, w środkowej części Jawy. Wojska holenderskie wprowadziły do akcji wielką ilość czołgów i sa-

mochołów pancernych. Ofensywa posuwa się pod osłoną lotnictwa w kierunku wschodnim i północnym.
 BRUKSELA PAP. Skrajnie prawicowa prasa holenderska wyraża wielkie zadowolenie z powodu podróży gubernatora van Mooka do Stanów Zjednoczonych, gdzie odbył on ważne rokowania z „pewnymi wpływowymi osobistościami”. Dziennik „Handelsblad” pisze: „od

czasów wojny gubernator van Mook utrzymywał jak najlepsze stosunki z ministrem Marshalllem, który zawsze popierał stanowisko Holandii w sprawie indonezyjskiej. Podróż gubernatora van Mook należy uważać za poważny sukces polityczny. „Dziennik” wyraża pogląd, że Stany Zjednoczone okażą całkowite poparcie rządowi holenderskiemu i że w najbliższej przyszłości rozpoczyna się nowe ważne operacje wojenne przeciwko Indonezyjczykom.

Anglosaskie obietniczki dla Włoch

Mgliste zapowiedzi ewakuacji wojsk

LONDYN (obsł. wł.) — Naczelnym dowódcą okupacyjnych wojsk anglo-amerykańskich w rejonie Monza Śródziemnego gen. Lee zapowiedział, iż od dziś rozpoczyna się przygotowanie do ewakuacji tych wojsk z terytorium Włoch.
 W nadchodzący poniedziałek oddziały anglo-amerykańskie zostaną usunięte z linii demarkacyjnej Morgana, oddzielającej terytorium jugosłowiańskie od strefy okupacyjnej anglo-amerykańskiej. Stamtąd oddziały te zostaną przewiezione do portów i drogą morską przez transportowane do krajów macierzy-

stych względnie przesunięte na inne terytoria. Gen. Lee zapowiedział również wycofanie wojsk okupacyjnych z rejonu Pola, przechodzącego pod kontrolę Ju-

gosławii. Ostatnie oddziały anglo-amerykańskie mają opuścić terytorium Włoch w przewidzianym terminie to znaczy do dnia 14 grudnia rb.

Konferencja Banku Odbudowy i Funduszu Monetarnego w Londynie

LONDYN (obsł. wł.) — Brytyjski minister skarbu Dalton dokonał wczoraj w Londynie otwarcia drugiej dorocznej konferencji Międzynarodowego Banku Odbudowy i Międzynarodowego Funduszu Monetarnego. W swoim przemówieniu min. Dalton wezwał przedstawicieli tych instytucji do rozpatrzenia wszelkich sposobów, które mogłyby się przyczynić do szybkiego rozwiązania palących problemów gospodarczych i finansowych krajów europejskich, albowiem sytuacja tych krajów może się pogorszyć. Min. Dalton stwierdził, iż jakkolwiek każdy naród winien uczy-

nić maksymalny wysiłek dla odbudowy gospodarki zrujnowanego kraju, to należy mu w interesie ogólnym udzielić pomocy z zewnątrz, gdyż nawet te kraje, które bezpośrednio nie ucierpiały na skutek wojny, są powiązane z położeniem gospodarczym innych krajów i tym samym zależne od ich stanu finansowego i gospodarczego. Zdaniem Daltona do poprawy sytuacji może się przyczynić znaczny wzrost produkcji na skalę światową i ożywienie handlu międzynarodowego.
 W konferencji ze strony Polski bierze udział min. skarbu Konstanty Dąbrowski.

SZTANDAR INDII

Pandit Nehru — przewodniczący kongresu indyjskiego, prezentuje nowy sztandar indii. Sztandar tworzą trzy pasy — pomarańczowy, biały i zielony z niebieskim kołem pośrodku.

Wielka bitwa w Grecji
 PARYŻ PAP. — W depeszy z Aten a gencja France Presse cytując informacje greckich władz wojskowych, że w okolicach Parnasu toczy się wielka bitwa między wojskami rządu i powstańcami, którymi dowodził Gen. D. ...
 Rezultaty tej bitwy nie są jeszcze znane.

Po wyroku krakowskim

Wyrok w procesie krakowskim — to słuszny i sprawiedliwy wyrok Narodu Polskiego. Proces krakowski odsłonił całą ohydę reakcyjnego podziemia, wyrok ją przygwoździł.

W procesie krakowskim stanął przed nami sztab reakcyjnego podziemia, dla którego żaden środek prowadzący do obalenia demokracji i zagarnięcia władzy nie był i nie jest zły. Bardziej niż na którymkolwiek z dotychczasowych ujawniło się na tym procesie powiązanie tego podziemia z wywiadem zagranicznym. Bezpośrednia działalność szpiegowska w interesie tego wywiadu na szkodę Polski. Ślepa nienawiść do demokracji polskiej zaprowadziła oskarżonych na drogę zdrady narodowej, szpiegostwa i skrytobójczego morderstwa.

Proces krakowski ujawnił w pierwszym rzędzie ściśle powiązanie podziemia sanacyjnego z Mikołajczykowskim PSL-em.

Oskarżony Mierza zastępca sekretarza generalnego PSL i członek Rady Naczelnej tego stronnictwa, którego podpis widniał jeszcze do niedawna na centralnych odezwach PSL-u, oraz osk. Buczek redaktor naczelny „Piasta” — to nie „doby” PSL-u Powiązanie ich z WIN i korzystanie z informacji statki wywiadowczej WIN-u — wskazuje na jedną linię postępowania, na wspólne dążenie obu organizacji.

Mikołajczykowskie PSL jest legalnym przedłużeniem podziemia i jego obrońcą na arenie politycznej. I na odwrót czego powiedzieć i zrobić nie może legalne PSL — w tym wyreza je podziemie.

Nie ma w rzeczywistości istotnej różnicy ideologicznej między WIN i Mikołajczykowskim PSL. Zza jednych i zza drugich wyglądają wywłaszczony obszar i fabrykant, związany tysiącami nici z potęgami wrogimi Polsce. Dlatego to polski reakcjonista łączy się z obcym wywiadem przeciw własnemu narodowi. I dlatego widzimy jak WIN wnosi memoriał do ONZ oczerniający rząd Polski Demokratycznej i domagający się obecnej interwencji zbrojnej, podobnie jak Mikołajczyk kołata o nią u swych zagranicznych protektorów.

Jedni i drudzy chcieli z Polski zrobić Grecję, chcieli pozbawić kraj nasz niepodległego bytu i uczynić zeń kolonię zachodnich mocarstw. Słynny memoriał organizacji podziemia do ONZ, to dokument hańby i zdrady na rodowej reakcji polskiej. Droga osk. Wilczyński — por. Thonesk — i ambasador amerykański p. Bliss-Lane, szły zawarte w nim wiadomości zagranicę, zohydzając nasz naród i nasze młode państwo. Na rozkaz obcego ambasadora przerobiono ten dokument, gdyż za mało zawierał jeszcze kałumii na Polskę.

To co pisało podziemie reakcyjne w swym memoriale to wypowiedział pan Mikołajczyk w sposób bardziej dyplomatyczny. Podziemie reakcyjne i Mikołajczykowskie PSL są nie tylko powiązane ściśle ze sobą — ale wszystkim nimi powiązane są z reakcją anglosaską.

ka. Ślepa nienawiść do polskiej demokracji doprowadza je do zaprzędania się tej właśnie reakcji, która jako naczelną i najbliższą swoje zadanie w Europie stawia odbudowę potęgi niemieckiej.

Odbudowa Niemiec, restauracja niemieckiego potencjału gospodarczego — to bezsprzecznie niebezpieczeństwo zagrażające Polsce Ludowej, bytowi niepodległości naszego kraju. Łącząc się z reakcją anglosaską, jej się zaprzędać, — stoczyła się reakcja polska i jej peeselowcy poplecznicy na manowce otwartej zdrady narodowej.

Oto, co ujawnia proces krakowski. Każdy uczciwy Polak potępi z głębi duszy tych, którzy znaleźli się na jednej płaszczyźnie z reakcją anglosaską, którzy wzmacniają w konsekwencji politykę, wiodącą do odbudowy zaboreznych Niemiec, wbrew interesom Państwa i Narodu Polskiego. Wyrok w procesie krakowskim, — to wyrok Narodu Polskiego nad polską reakcją wraz z Mikołajczykowskim PSL-em — to potępienie zdrajców narodu.

Surowa nagana dla wyznawców dolara

Minister Clayton karci uczestników obrad paryskich

LONDYN (obst. wł.) — Korespondent Reutera donosi z Paryża, iż wczoraj okazało się, że konferencja państw europejskich prawdopodobnie nie zakończy się, jak przewidywano w poniedziałek, 15 września. Albowiem na posiedzeniu konferencji, które odbyło się w środę,

wiceminister gospodarki Stanów Zjednoczonych Clayton ostro skrytykował przedstawiony przez delegatów 16 krajów europejskich raport, dotyczący potrzeb tych krajów. Clayton nazwał ten raport „listą zakupów”, w której nie uwzględniono tego, co kraje europejskie

Tramwajarze żądają wytępienia band WIN-u i PSL-u

Pracownicy połączonych instytucji kolej Elektrycznej Łódzkiej i Łódzkich Kolei Dojazdowych — członkowie PPS i PPR na wspólnym zebraniu w dniu 11 września rb. uchwalił m. in. co następuje:

Zebrani jak najostreżej potępią zbrodnio-machinacje reakcyjnego podziemia i wzywają Rząd oraz całe społeczeństwo polskie do bezwzględnej wytępienia band szpiegow- skich WIN-u i PSL-u, których działalność tak jaskrawo zdemaskował ostatni proces w Krakowie.

Zwołanie Rady Bezpieczeństwa w sprawie Indonezji i Egiptu

NOWY JORK PAP. Przewodniczący Rady Bezpieczeństwa, delegat radziecki Gromyko, zapowiedział na posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa, że zwoła w najbliższych dniach nowe posiedzenie, jeżeli nie otrzyma wiadomości z Indonezji o losie zaleceń rady w sprawie konfliktu holendersko-indonezyjskiego.

Amb. Gromyko złożył swe oświadczenie po

głosowaniu nad sprawą egipską. W sprawie tej wysunęła rezolucję delegacja chińska, zalecając polubowne załatwienie sporu między Wielką Brytanią a Egiptem. Propozycja Chin zdobyła jedynie dwa głosy: samych Chin i Kolumbii. Delegat polski oświadczył po głosowaniu, że Chiny wycofują swój projekt do wcześniejszego stadium.

Umowa polsko-rumuńska o wzajemnej wymianie handlowej

WARSZAWA PAP. Toczące się od dłuższego czasu w Bukareszcie rokowania handlowe pomiędzy polską delegacją a przedstawicielami zainteresowanych resortów gospodarczych Rumunii wkrótce zostaną sfinalizowane.

Dotychczasowa wymiana towarowa z Rumunią opiera się na umowie wymiany produktów naftowych i rud manganowych wartości 134.089.000 zł. wzmiank za węgiel i koks.

Nowa umowa znacznie rozszerza listę towarów, zarówno po stronie importu, jak i eksportu, a tym samym powiększy sumę globalną do wysokości 3.000.000 dol. z każdej strony. Import z Rumunii obejmować będzie poza paliwem płynnym i rudami manganowymi, również drzewo bukowe, olów, skóry baranie i jagnięce, piłyty, mokiuchy, szmaty i szereg innych artykułów. Polska dostarczać będzie poza węglem i koksem, nasiona buraczane, maszyny i narzędzia, chemikalia, materiały ogniostwa, artykuły włókiennicze, porcelanę i fajansy.

Jednocześnie z zawarciem umowy handlowej, podpisane zostaną porozumienie finansowe, obejmujące wzajemne należności polsko-rumuńskie przed i powojenne.

Wezwanie do dozorców domowych!

Mimo kilkakrotnych odezw w sprawie stosowania oszczędności w zużyciu energii elektrycznej, a w szczególności uruchamiania motorów do pomp jedynie w porze nocnej od godziny 22 do 6 rano, większość dozorców domowych nie stosuje się do wydanego zakazu, włączając motory w okresie niedozwolonym, czym powodują zwiększenie obciążenia w porze dziennej.

Elektrownia Łódzka ostrzega ob. ob. dozorców, że w razie nierespektowania w. w. zarządzenia oszczędnościowego, zmuszona będzie niezależnie od wyłączenia silnika do pomp, wyłączyć również instalacje światła elektrycznego w mieszkaniu tychże dozorców.

Elektrownia apeluje do ob. ob. administratorów domów o dopilnowanie ze swej strony ścisłego przestrzegania powyższego zarządzenia.

ELEKTROWNIA ŁÓDZKA.

W rolach głównych:
A. KONSOWSKI
N. MATENIKOWA
N. MASALSKI

Muzyka:
W. PUSZKOW
S. PROKOPIEW

Produkcja: SOJUZIETFILM
Eksploatacja: FILM POLSKI

FILM RADZIECKI
Z ŻYCIA SŁAWNEGO POETY
LERMONTOW
Reżyser: A. HENDELSTEIN
Premiera odbędzie się w sobotę, dnia 13.9. br. w kinie „POLONIA”

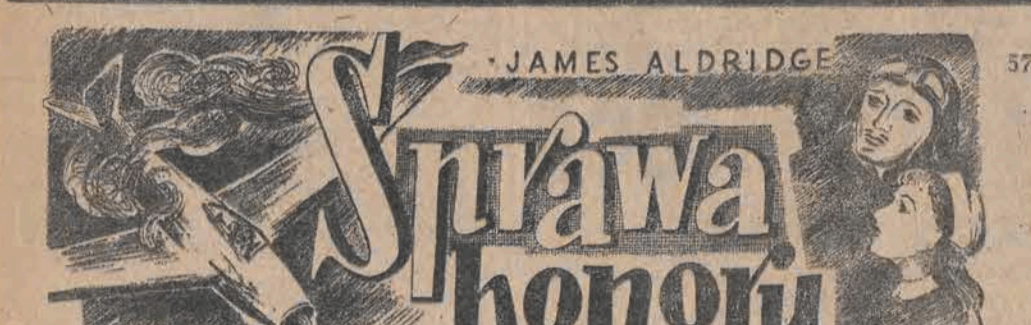
KINO „BAŁTYK”
Narutowicza 20
KINO „WŁÓKNIARZ”
Zawadzka 16

ZE WZGLĘDU NA WIELKIE POWODZENIE FILMU PRODUKCJI AMERYKANSKIEJ
»MŚC, WY JASTRZĄB«

będzie on grany od dnia 12 września jednocześnie w kinie BAŁTYK i w kinie WŁÓKNIARZ

Początek seansów w kinie WŁÓKNIARZ w dni powszednie: 15,30, 18, 20,30; w niedzielę i święta: 13,00, 15,30, 18,00, 20,30.

Bilety bezpłatne i passe-partout ważne od wtorku 16 września br.

— Gdybyśmy mieli więcej ludzi, dali- byśmy sobie rade. Nie mieliśmy również linii frontu. To też coś znaczy. Pomyśleć tylko jak przedko nastąpił upadek Francji... Dotychczas nie może przyjść do siebie ze zdziwienia.

— Mam wrażenie, że to wszystko nie ma znaczenia — powiedział przez zęby Quell.

— Co też ty gada! — zareagował żywo Tap. — Mielibyśmy front!

— Wszystko jedno, nic by z tego nie wyszło.

— Myślisz? W takim razie, dlaczego nikt nic nie robi?

— Diabli wiedza! Nie wiem — odpowiedział Quell. — Nie wiem doprawdy. Zbliżali się do miasta. W oddaleniu majaczyły już sylwetki zburzonych domów.

— To Trikkala — powiedział Tap.

— I znów bombowce — Quell wskazał na horyzont.

W Trikkala też nie było żywej duszy. Przejechali przez martwe miasto. Quell skierował się na południe.

— Jakże następne miasto? — zapytał Tap.

— Larissa. Tylko nie wiem, jak my tam trafimy. — cicho rzekł Quell. Tap teraz siedział obok niego na przednim siedzeniu.

Przejeżdżali przez most, gdy Quell zauważył, iż motor zaczął „popłwacać”. Był to objaw niepokojący, sygnał, że paliwo jest na ukończeniu. Miałą szereg zakrętów i nagle na jednym z nich coś zahaczało w motörze i auto stanęło jak wryte.

— Kres wędrówki — powiedział ponuro Tap.

Quell ustawił maszynę na boku szosy.

— Cóż teraz pocznijemy? — zapytał mały Grek Helene.

Odpowiedziała, że nie wie. Sama czekała na to, co zrobi Quell. Siedział i patrzył na drogę, usiłując przypomnieć sobie mapę okolic Larissy, z której korzystał, gdy byli tu ostatnim razem. Dokąd się skierować? Iść prosto przed siebie? Ryzykowne, bo można stracić orientację i nie trafić w ogóle do Aten.

— Naprawdę pustko. Jak w kieszeni zebraka — zrewidował Tap bidony.

— Trudno, — rzekł Quell. — Czekać tu długo nie możemy. Nie ma na to czasu. Chodźmy pieszo.

Wysiedli z maszyny i poszli naprzód po drodze. Helena spojrzęła poza siebie. Zobaczyła auto ustawione na boku szosy. Charakterystyczna dla Quella pedantyczność nie opuszczała go nawet i w tych okolicznościach.

— Zdaje się, że słychać wybuchy bomb — zwrócił się do Quella brodaty Grek.

— Ale to nie były bomby, to była artyleryjska kanonada. Quell zrozumiał, — gdy zaczął nadsluchiwać. Przeszli parę kilometrów, skreślił w bok i nagle ujrzał Larissę. Domy miasteczka były już zupełnie blisko.

— Dobrze! — wreszcie! — wykrzyknął Tap.

Szli ostrożnie. Uważnie wpatrywali się w każdy napotkany dom. Nie wiadomo,

kogo mogli znaleźć w Larissie. Mogli być również Niemcy. Tymczasem nie spotkali żywej duszy. Tylko coraz głośniejsze stęchać było kanonade. Nad miastem unosił się czarny dym. Nagle ujrzał na moście sylwetkę jakiegoś człowieka.

— Widzisz? — zapytał Tap.

— Tak.

— No i co dalej?

— Dalej?

— Do diabła! Czyżby to był Niemiec?

Skierowali się wprost do mostu. Brodaty Grek kroczył na przedzie. Wytężając wzrok, wpatrywał się w sylwetkę mającą, na moście. Tap pierwszy zorientował się w sytuacji.

— Spójrz na jego kapelusz — powiedział Quellowi.

Byli już prawie na moście. Człowiek skierował się do nich. Miał na głowie charakterystyczny okrągły kapelusz wojsk australijskich.

— Co za jedni? — zapytał po angielsku Australijczyk. Quell zobaczył, że na rękawie ma opaskę z literami „MP” — oznaka polowej żandarmerii.

— Uratowani! — zaśmiał się Tap.

— Myślałem, że umrę ze strachu! — przyznała się Helena.

— Mamy szczęście! To Australos — wyjaśnił matemu Grekowi brodaty Grek. Mały Grek zachowywał spokój.

D. e. n.)

Uchwały poczdamskie gwarancją pokoju w Europie

Odbudowa Niemiec — jednaka groźbą dla Polski i Francji
Jasny cel demarche amb. Putramenta w Paryżu

Politykę Polski Ludowej cechuje szczerość. W przeciwieństwie do wielu mocarstw, nie mamy niczego do ukrycia. Śmiało mówimy o naszych celach i o naszej drodze do realizacji pełnej demokracji ludowej.

Ostatnio ogłoszone demarche amb. Putramenta w Paryżu świadczy, że i tym razem stawiamy kwestię otwarcie, żądając od Francji również szczerego sprzeciwienia swego stanowiska w kwestii niemieckiej.

Polska stoi twardo na straży uchwał poczdamskich, które gwarantują pokój w Europie poprzez zlikwidowanie potencjału wojennego Niemiec, które zmierzają do pełnej demokracji społeczeństwa niemieckiego celem całkowitego wciągnięcia go do rodziny narodów miłujących pokój.

Francja najbliższy sąsiad Niemiec od zachodu, jest w równej mierze zainteresowana w ścisłym przestrzeganiu przez wszystkie mocarstwa uchwał poczdamskich, które zapewniają jej pokojowy rozwój.

W obecnym układzie stosunków, w obliczu stanowiska mocarstw anglosaskich wobec Niemiec, poddyktowanego nie interesem narodów, a interesem garstki kapitalistów, państwa najbardziej zainteresowane i zagrożone granicami z Niemcami, jak Francja i Polska, powinny tym bardziej zdwoić wysiłki celem sfumienia wciąż niewygasłej groźby agresji niemieckiej.

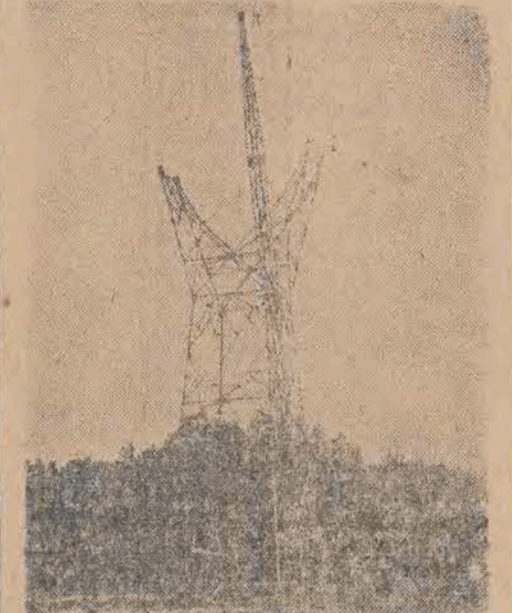
Niestety, obserwując bieg wypadków, stwierdzić należy, że stanowisko Francji wobec zagadnienia niemieckiego budzi obawy. Jej mężowie stanu dali się wciągnąć przez mocarstwa anglosaskie do gry, w której Francja nie może zyskać, a wiele stracić. Uchwały poczdamskie zostały przez rządy anglosaskie pogwałcone, przemysł niemiecki odbudowuje się, naród zaś odpowiedzialny za wojnę, traktowany jest pobłażliwie i zachęcany do wystąpienia antydemokratycznych.

trzeźwo ocenia sytuację, nie przeciwstawiają się polityce anglosaskiej w Niemczech. Szukając poparcia potężnego mocarstwa w politycznej walce wewnętrznej z siłami postępowymi Francji i nie prowadząc samodzielnej polityki sami stawiali na siebie pułapkę. Potężny protektor żąda zaś bezwzględne postuszeństwa również w dziedzinie polityki zagranicznej nie licząc się zupełnie z interesami narodu francuskiego. Przykładem tego była ostatnia konferencja w Londynie w sprawie podniesienia poziomu produkcji przemysłu niemieckiego w której Francja brała udział. Rola jej na tej konferencji była bardzo przewrotna i chcą nie chcą delegaci francuscy zmuszeni byli uznać postanowienia, godzące w bezpieczeństwo zarówno Francji, jak i innych narodów Europy.

Wobec toczących się rozmów polsko-francuskich w celu zawarcia traktatu, zabezpieczającego oba państwa przed możliwością jakiegokolwiek agresji niemieckiej, chwytliwość rządu francuskiego oraz uleganie naciskowi Stanów Zjednoczonych, wzbudza w nas pewien niepokój. To też słusznie amb. Putrament żądał w imieniu rządu polskiego wyjaśnienia. Chcemy bowiem by partner zajął wyraźne stanowisko, by w kwestii, której jedynie słusznym rozwiązaniem leży w uchwałach poczdamskich, jasno się wypowiedział. Mamy nadzieję, że w dalszych rozmowach rząd francuski sprzeciwi swe stanowisko w tej ważnej dla obu narodów kwestii i że ostateczne rozmowy te doprowadzą do porozumienia i zacieśnienia więzów tradycyjnej przyjaźni między naszymi narodami.

Prąd ze Śląska dla Łodzi

Budowa linii elektrycznej najwyższego napięcia na ukończeniu

Końcowe stadium montażu przęsła przy pomocy olbrzymiego dźwigu

dunek tego węgla. Dużo środków wymagał jego transport. I dlatego używano dla celów przemysłowych paliwo tylko dobrego gatunku. Węgla pomieszanego z piaskiem, pyłu węglowego — najtańszych gatunków węgla z racji ich małej kaloryczności nie opłacało się wozić. W pobliżu kopalni gromadzono te odpadki na hałdach, gdzie powoli marnowały się na skutek samozapalania.

Tak działo się w Polsce dopóki nie powiały nowe wiatry. Przyniosły one ze sobą rewolucję nie tylko w polityce i ekonomice, ale i w technice. W r. 1846 skrytykował się ostatecznie w umysłach naszych energetyków gigantyczny plan wykorzystania węgla odpadkowego. Plan ten polegał na przetworzeniu węgla odpadkowego na miejscu w pobliżu kopalni i przesyłaniu go do różnych centrów odbiorczych nie wagonami, ale za pośrednictwem przewodów, i nie w formie surowca, ale w postaci gotowej energii elektrycznej.

Nowy plan umożliwił nie tylko wykorzystanie marnujących się dotąd odpadków. Miało on również na celu odciążenie naszych magistrali kolejowych zmniejszenie niezbędnych dla przewozu węgla ilości parowozów i wagonów, zredukowanie pracy polegającej na załadunku i wyładunku węgla, zwolnienie poważnych ilości węgla na cele konsumcyjne oraz na eksport.

I oto jednym z podstawowych ogniw planu

nu trzyletniego stała się budowa linii wysokiego napięcia Śląsk — Łódź — Warszawa. Zgodnie z tymi planami winna Warszawa — stolica państwa oraz Łódź — stolica polskiego przemysłu włókienniczego, otrzymywać miast długich pociągów z węglem gotowy prąd elektryczny.

Warszawa otrzymuje już od pewnego czasu prąd z elektrowni wodnej w Rożnowie. Dlatego postanowiono zbudować przede wszystkim odcinek Łódź — Śląsk przesuując budowę linii Łódź — Warszawa do końcowej fazy planu trzyletniego.

W normalnych warunkach winno samo sporządzenie projektu trwać rok. Budowa linii powinna za trwać 2 lata. Ale kraj nasz przeżywa dziś czasy osobliwe. Entuzjazm często łamie rutynę, a kierownictwo i robotnicy budujący linię wiedzieli, że Elektrownia Łódzka posiada maszyny sfałgowane, że pracuje ona bez rezerw, że kotły przesą się już o remont i że bardzo często aparatura Elektrowni się psuje.

I dlatego przystąpiono do pracy z ręką i oddaniem. W myśl nakreślonych planów linia rozpoczyna się w Lawiczu koło Będzina i przebiegając prawie po idealnej linii prostej mimo Czestochowy, Radomska i Piotrkowa dochodzi do Janowa, w odległości 8-u km. od Łodzi. Tutaj budowana jest podstacja, mająca prąd wysokiego napięcia przetworzyć na prąd o napięciu niskim i średnim.

W pierwszym okresie z powodu braku niezbędnej aparatury, zamówionej zagranicą będzie linia posiadała napięcie 110 tysięcy volt. Dzięki temu można będzie przesłać do Łodzi moc około 20 tysięcy kilowatów (Elektrownia Łódzka przy pełnym obciążeniu może wytwarzać 50 tysięcy kilowatów).

W niedalekiej przyszłości przy napięciu 220 tysięcy volt i całkowitym wyposażeniu podstacji wzrośnie moc przesyłana do 150 tysięcy kilowatów (z czego Łódź otrzyma 50 tysięcy k. w. a Warszawa 100 tysięcy k. w.). Na marginesie warto wspomnieć, że w najdalej przyszłości przewiduje się przedłużenie linii Śląsk — Łódź — Warszawa aż do samego Wyrzysza. Za lat kilka praca portów odbywać się będzie przy pomocy energii wytworzonej na Śląsku.

Wróćmy jednak do linii Śląsk — Łódź. Długość jej wynosi 161 km., zbudowana jest na słupach o wysokości 28,4 metra (około 8-u pięter). Każdy słup wspiera się na czterech fundamentach betonowych z żelaznymi kotwami. Ciężar słupa w zależności od rodzaju (a jest ich kilka) wynosi od 7 tysięcy do 12 tysięcy kg. Odległość pomiędzy poszczególnymi słupami wynosi przeciętnie 450 metr. Na całej trasie ustawionych zostanie 330 przęseł.

Prąd przeprowadzać będą 3 przewody, zawieszony na słupach na wysokości 31,4 metra nad ziemią. Między słupami wysokość przewodów oczywiście się obniża. Najmniejsza odległość ich od ziemi wynosi nad polami 6,7 metra nad drogami i torami kolejowymi 8 i pół metra. Średnica przewodu wynosi blisko 3 cm. Niezwykle cenny ten przewód — to wytwór pracy robotników i inżynierów „metalurgia” znanej fabryki metalowej w Radomsku.

Dwa przewody odgromowe zawieszony na wysokości 28,4 metra (7 metrów ponad przewodami roboczymi), uziemiony na każdym słupie chronić będą linie przed wyładowaniami atmosferycznymi. Średnica ich wynosi 10 i pół mm.

970 ludzi pracuje nad budową linii Łódź — Śląsk... Robót nie przerywa się ani w niedziele, ani w Święta Praca trwa po 10 i więcej godzin dziennie.

Byłoby lepiej, byle prędzej zakończyła budowę, byle szybciej dać Łodzi ożywczy prąd elektryczny. Lemiesz.

Zasłużone odznaczenia

28 robotników Łódzkiego Zjednoczenia Przemysłu Działarskiego

Bardzo wiele piszemy o fabrykach przemysłu bawełnianego i wełnianego. Gwoli sprawiedliwości należy powiedzieć, że robotnicy innych gałęzi przemysłu przyczyniają się swą ofiarną pracą w równej mierze do przyspieszenia i odbudowy kraju. W świetlicy robotniczej dawnej firmy Stolper odbyło się odznaczenie Krzyżami Zasługi 28 pracowników z fabryki podległych Łódzkiemu Zjednoczeniu Przemysłu Działarskiego. Atmosfera uroczystości nacechowana była serdecznością. Obecni byli przedstawiciele Zjednoczenia, Związków Zawodowych, Partii Politycznej i prasy.

Po przemówieniach Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia tow. Wróblewskiego, przedstawicielki Związków Zawodowych pani Piwowarskiej i sekretarza Dzielnic Śródmieścia Pr. PPR tow. Gładkowskiego, Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia tow. Wróblewskiego dokonano dekoracji odznaczonych.

Oklaskom i wiewom nie było końca. Rozrzewnieni robotnicy przy uczynnych oklaskach zebranych całowali się z posianką Piwowarską.

Po zakończeniu dekoracji w imieniu odznaczonych przemówił tow. Markiewicz Władysław, krojozyna z firmy Stolper, dziękując za otrzymane odznaczenia, które będą dla nich bodźcem do dalszej ciężkiej i ofiarnej pracy, dla dobra Polski Ludowej i klasy pracującej.

Odznaczeni zostali srebrnym krzyżem za usługi: Kominiak Franciszek, majster działarski za zabezpieczenie fabryki przed grabieżą i uruchomienie jej. Brązowym Krzyżem Zasługi odznaczonych zostali: Banasiak Józefa — szwaczka, wykonuje przeciętnie 200 procent normy. Kozłowska Halina, dziewiarka, wykonuje normę do 190 procent. Madrzejewska Zofia, dziewiarka, wykonuje normę do 180 procent. Grabowska Stanisława, cerowaczka, za piłą i sumienią pracę. Ciechanowska Stefania, szwaczka, wykonuje normę w 215 procentach. Porada Stanisława, rekawiczniczka, czynny członek Rady Zakładowej. Chora-

zak Maria, szwaczka, wykonuje normę w 220 procentach. Borucki Adam, majster działarski, za uruchomienie szeregu maszyn, przyczynienia się do podniesienia produkcji. Ebertowicz Feliks, zeszycowca, wykonuje 202 procent normy. Ciborok Irena, dziurkarzka, wykonuje 182 procent normy. Rutkowska Weronika, ślebianowiczka, wykonuje 190 procent normy. Kubis Anna, cewiaczka, wykonuje 180 procent normy. Chorażak Walentyna, zeszycowiczka, wykonuje 210 procent normy. Markiewicz Władysław, krojozyna, wykonuje 200 procent normy. Bielawska Cecylia, cewiaczka, przekracza normę 200 procent. Kaźmierczak Józef, robotnik fabryczny za długoletnią i sumienią pracę. Gierczyk Eugeniusz, szwaczka, za wydatną pracę. Chomanuk Włodzisław, dziewiarka, za zabezpieczenie fabryki po wyzwoleniu i za długoletnią su-

mienną pracę. Kuch Stefan, mechanik-stusarz, za wyremontowanie i doprowadzenie maszyn do stanu używalności. Madef Mieczysław, snowacz przyczynił się do uruchomienia fabryki po wyzwoleniu, wykonuje do 180 procent normy. Jasniński Ignacy, mechanik ślusarz, jeden z tych którzy uruchomili fabrykę. Sokolowska Maria, szwaczka, wznowo wykonuje swą pracę. Woźniak Cecylia, cerowaczka, wykonuje ponad 200 procent normy. Gibki Kazimierz, dziewiarski, jeden z najlepszych fachowców fabryki. Olesiński Henryk, dziewiarski, wykonuje 185 proc. normy. Opioła Stanisław, dziewiarski, jeden z najlepszych pracowników firmy. Janiak Helena, kierowniczka fabryki, dawn. Karol, jedna z tych które uruchamiały fabrykę po wyzwoleniu. Dzięki jej energicznej i ofiarnej pracy fabryka osiągnęła wysoki poziom produkcji.

Oprawca z zamiłowania W Związkach Zawodowych

Zbrodnia Pelzhausena udowodniona

Koszmarna noc mordów i podpalenia na Radogoszczu

W dniu wczorajszym zeznawali ostatni świadkowie w procesie kata z Radogoszcza. Świadek Feliks Błotnicki również widział Pelzhausena w czasie podpalenia więzienia. Fakt, że Pelzhausen podpalił ludzi żywcem nie budzi już żadnych wątpliwości, potwierdzony został bowiem przez wszystkich, którzy zostali cudem ocaleni.

NOC ZGROZY

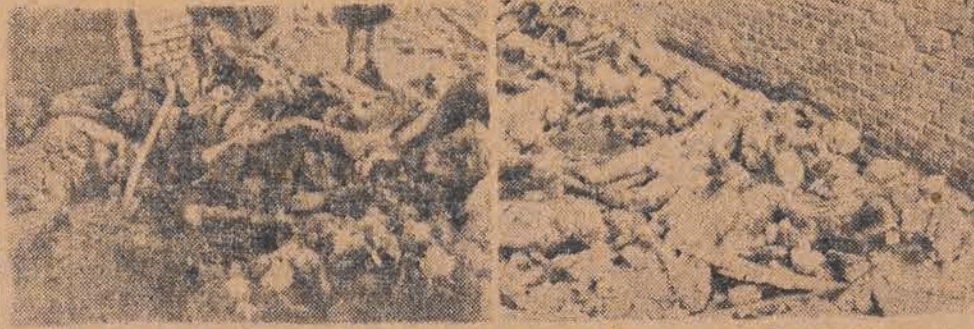
Świadek Rafał Zarnecki należał do grupy 32 więźniów, którzy 15 stycznia 1945 r. mieli być wywiezieni do obozu koncentracyjnego Gross-Rosen. Zamknięto ich jednak w specjalnej sali, ponieważ tory były uszkodzone przez naloty samolotów sowieckich. Świadek znajdował się krytycznej nocy na drugim piętrze. Kiedy zaczął się apel, więźniowie na tej sali byli przekonani, że mają się szykować do transportu do Gross-Rosen. Tymczasem kazano ustawić się im piętami i otworzono ogień z karabinów maszynowych. Świadek udał zabitego. Wśród jęku rannych i huku strzałów stracił przytomność. Kiedy ocknął się, na sali było jeszcze ok. 35 osób. Myśleli oni, że Niemcy już uciekli. Nagle poczuł dym i zauważył blask ognia — więźniowie płonęli. Niekotórzy zaczęli wyskakiwać przez okna — zostali trafieni w powietrze strzałami Niemców. Świadek wyskoczył pod osłoną dymu i ognia i przedostał się do więzicy obserwacyjnej — „bociana”. Było tam kilkanaście osób. Kiedy ogień ustał — zostało tam tylko 3-ch żywych. Reszta zginęła i nawet nie można było rozróżnić zabitych, tak strasznie byli zmasakrowani. Świadek zaczął uciekać wraz z dwoma pozostałymi przy życiu. W Konstancynowie zostali wyswobodzeni przez czołwórkę Armii Radzieckiej.

Wiele nowych momentów wnoszą zeznania świadka Józefa Zieleniewskiego. Nie był on w czasie okupacji więźniem na Radogoszczu, ale mieszkał w domu, oddalonym o 50 metrów od więzienia i z tego punktu przez cały czas obserwował tragiczne wydarzenia. „W nocy z 17-go na 18-go stycznia około godziny 2-jej — mówi świadek — usłyszałem odgłosy strzelaniny, jakie krzyki z więzienia. O 8-jej rano nastąpił silny wybuch, po którym zobaczyłem, że więzienie płonie. Pożar trwał aż do 19 stycznia. Wówczas wjechały na Radogoszcz czołgi radzieckie. Prosiłem wraz z dwoma sąsiadami, by oficer sowiecki pozwolił nam otworzyć bramy więzienia. Kiedy otwarliśmy bramę, oczom naszym ukazał się straszny widok — dookoła leżały stopy spalonych ciał, zmasakrowanych i okaleczonych zwłok. W pewnym momencie ze stosu trupów wydostał się jakiś człowiek i rzucił się nam do nóg z błaganiami o darowanie mu życia — był przekonany, że to jeszcze ciągle Niemcy są na terenie więzienia.

Mieszkańcy Radogoszcza jak mogli, przyjmowali nlicznich ocalałych więźniów.

KAT SPĘLNIE SWA ROBOTĘ

19-go stycznia o świcie widziałem, jak Pelzhausen wraz z innymi wachmanami au-

Straszliwy obraz. — Szczątki pomordowanych i spalonych ofiar Pelzhausena.

tem udali się w stronę miasta.

Świadek Jerzy Pawłowski był na Radogoszczu, kiedy w 1940 roku przywieziono tam 11 partyzantów z Radomia — Pelzhausena z zadowolonym przyglądał się śmiertelnemu manceżowi, jaki spotkał tych więźniów.

Świadek Karol Ficel widział, jak zamordowani zostali dwaj gruźlicy, którzy mieli być przewiezieni do szpitala.

Po przerwie fotel oskarżycielski obok prokuratora Nowackiej zajął prokurator Jerzy Lewiński, który brał udział w przestępczym śledztwie Tadeusza Pachnowskiego, prokuratora Sądu Okręgowego.

ZBRODNIĘ NA WŁASNĄ RĘKĘ

Prokurator: — W jakim stopniu Pelzhausen znącał się osobiście nad więźniami, a w jakim stopniu wykonywał zarządzenia zbrodnicy reżimu?

Świadek: — Wszystko w Radogoszczu odbywało się pod kierunkiem Pelzhausena. Nawet wachmanj obawiali się go i gorliwie bili w czasie apelu, gdy przyglądał się Pelzhausena. Mając swobodę wykonywania zarządzeń władz hitlerowskich, Pelzhausen powiększał każdą w Radogoszczu terrorem, który stosował na własną rękę.

Prokurator: — Jak świadek został zwolniony 17 stycznia?

Świadek: — Rano zostałem wywołany i myślałem, że zaprowadzą mnie na przesłuchanie. Tymczasem otrzymałem zwolnienie z podpisem Pelzhausena. Kiedy opuszczałem bramę więzienną, widziałem Pelzhausena, który właśnie wracał z obiadu — był w mundurze, bez płaszcza.

SWÓJ BRONI SWEGO

Następnie zeznaje ostatni świadek, świadek obrony — generał major Schutzpolizei Walter

Keueck. Zeznaje w języku niemieckim przy pomocy tłumacza.

Pytania zadaje wyłącznie obrońca, adv. Gombiński. Stara się on ustalić okoliczność, że gen. Keueck był władzą przełożoną Pelzhausena i że ponosi on winę za stosunki, panujące w Radogoszczu. Tymczasem Keueck, który sam obecnie przebywa w więzieniu w Łodzi i czeka na sprawę, twierdzi, że jego zadaniem było tylko dozorowanie wart w więzieniu i pilnowanie spokoju i porządku, oraz tego, by nikt nie uciekł. Na tym polegała jego inspekcja.

Obrona: — Czy świadek wiedział, że na Radogoszczu mordują więźniów?

Świadek: — Nie. (Przez salę sądową przechodzi pomruk oburzenia). — Bicie i morderstwo było w niemieckich więzieniach zabronione (!) — dodaje po chwili

„PELZHAUSEN — STĄTECZNY URZĘDNIK Z DOŚWIADCZENIEM“

Obrona: — Jakie jest zdanie świadka o Pelzhausenie?

Świadek: — Uważam go za spokojnego i stątecznego urzędnika, który ma duże doświadczenie (!).

Na tym zakończone zostało wczoraj przesłuchanie świadków. Mimo sumiennych usiwań obrony, świadek Keueck nie wniósł do sprawy nic istotnego.

W dniu dzisiejszym zostanie zamknięty przewód sądowy, po czym zabiorą głos prokurator i obrona. Obok prokuratora Nowackiej oskarżenie będzie popierał prokurator Jerzy Lewiński.

Wyrok zapadnie w godzinach popołudniowych. Przemówienia stron i wyrok będą nagrywane na taśmę dźwiękową przez Polskie Radio, a następnie transmitowane na całą Polskę o godz. 18.40.

Niewyjaśniona sprawa odsprzedanych przez OUL majątków ponemieckich

Z ogólnej liczby 233 tysięcy volksdeutscheów na obszarze całej Polski, którzy złożyli podanie o rehabilitację, część składa jednocześnie zabezpieczenia w Okręgowych Urzędach Likwidacyjnych na swój majątek ruchomy, w znacznej części już sprzedany przez Okręgowy Urząd Likwidacyjny polskiej ludności. Uwzględnienie tych zabezpieczeń drogą wy-

roków sądowych wprowadzających zrehabilitowanych w ich majątek ruchomy stanowi poważną groźbę.

Celem jak najspieszniejszego uregulowania sytuacji prawnej majątków byłych volksdeutscheów, dnia 11 bm. odbyła się w Łodzi konferencja, zwołana przez Okręgowy Urząd Likwidacyjny z udziałem przedstawicieli OUL-u, partii politycznych, Związków Zawodowych, organizacji społecznych oraz kół prawniczych.

Zebrani na konferencji po wysłuchaniu referatów i przeprowadzonej dyskusji w przytoczającej większości (przy dwu głosach wstrzymujących się) przyjęli rezolucję, w której apelują do Rządu, by w drodze aktu ustawodawczego uregulował najspieszniej sytuację prawną majątków b. volksdeutscheów w ten sposób, by przestała ona być płynną, powodującą w skutkach, wynikających z obecnego stanu prawnego, ciągłą niepewność tytułów własności. Zebrani w rezolucji składają wniosek, by: „Na terenach, na których przymus podpisywania volkslisty nie był powszechnie stosowany — majątki poniemieckie nie mogły być w żadnym wypadku zwracane ani w naturze, ani w formie odpłaty, jeśli były nabyte w czasie posiadania volkslisty. W wypadku dokonanej sprzedaży majątku, który podlegałby zwrotowi, zamiast zwrotu majątku tego w naturze, uprawniony winien otrzymać jedynie sumę, uzyskaną ze sprzedaży”.

Dziadosz.

Z LIGI KOBIET

Społeczno - Obywatelska Liga Kobiąt na Chojnach zawiadania członkinie i sympatyzki Ligi o „Wiecu Kobięcym”, który odbędzie się w dniu 13.9 rb. o godzinie 18-jej w lokalu własnym przy ul. Rzgowskiej 94 w dawnym kinie „Mewa”

Po zebraniu będzie wyświetlany film.

Rzesze robotnicze w obliczu zagadnień dnia

Odbudowa stolicy. — Walka ze spekulacją. — Hołd dla walczących Hiszpanii i Grecji. — Potępienie spółki reakcji z podziemiem

Plenarne obrady Zarządu Głównego Zw. Zaw. Robotników i Pracowników Przemysłu Spożywczego

W Łodzi odbyło się szósté z kolei posiedzenie plenarne Zarządu Głównego Zw. Zaw. Rob. i Prac. Przem. Spożywczego, które zajął przewodniczącą Zarządu Głównego tow. Julian Lisowski, witaając przedstawicieli KCZZ, kierownika Wydziału Spółdzielczego tow. Brzozowskiego oraz delegację młodzieży z Centralnej Szkoły Zw. Zaw.

Po odczytaniu protokołu z poprzedniego posiedzenia przez generalnego sekretarza tow. Wacława Bienkowskiego, tow. Brzozowski wygłosił referat na temat umasowienia spółdzielczości wśród związkowców, podkreślając jednocześnie niedomagania i osiągnięcia spółdzielczości.

Generalny sekretarz tow. W. Bienkowski zdał sprawozdanie z działalności Prezydium za okres od 1. 4. 47 do 31. 7. 47 r., które zostało jednogłośnie przyjęte przez zebranych. Po sprawozdaniach poszczególnych członków Zarządu Głównego z kolei zabrał głos tow. J. Lisowski, który w b. obszernym i rzeczowym referacie zobrazował obecną sytuację przemysłu spożywczego i jego zadania gospodarcze na odcinku realizacji 3-letniego Planu.

W dalszym ciągu porządku dziennego gen. sekr. tow. W. Bienkowski przedstawił sytuację wewnętrzną-organizacyjną Związku, uzasadniając konieczność reorganizacji Oddziałów przez komasację i powołanie do życia Pododdziałów i zapowiedział Zjazd delegatów na Walne Zebranie Związku.

Po referatach nastąpiła żywa dyskusja, w której brali udział: tow. tow. Kulesza, Rajewicz, Piotrowski i inni. Poruszano kwestię nasilenia walki ze spekulacją, kwestię walki z międzynarodowym faszyzmem, a w szczególności kwestię walki ludu hiszpańskiego i greckiego.

Dużo uwagi poświęcono kwestii niehonorowania układów zbiorowych przez zakłady pracy.

W sprawie odbudowy Warszawy plenarne posiedzenie Zarządu Głównego Zw. Zaw. Rob. i Prac. Przem. Spożywczego, całkowicie solidaryzuje się z uchwałą KCZZ przewodniczących i sekretarzy wszystkich Związków Zawodowych w Polsce, nawołując wszystkich zrzeszonych do pracy w dniu 21 września br. na rzecz odbudowy Stolicy.

W wyniku całodziennych obrad powzięto następujące rezolucje i uchwały:

1) Plenum Zarządu Głównego Zw. Zaw. Rob. i Prac. Przem. Spożywczego w Polsce,

potępia antyspołeczną działalność podziemia gospodarczego, które poprzez niezumieszczenie wycen, powoduje niższe realnej wartości poziomu plac. Plenum wzywa wszystkich członków do bezapelacyjnej walki z hydrą spekulacyjną.

2) Plenum Zarządu Głównego Zw. Zaw. Rob. i Prac. Przem. Spożywczego, wyraża hołd i uznanie walczącej Hiszpanii i Grecji, wyrazem którego jest zadeklarowanie przez Oddziały: Warszawa, Łódź, Poznań, Kraków po 10.000 zł. Plenum zwraca się do pozostałych Oddziałów o ofiarowanie dalszych kwot.

3) Plenum Zarządu Głównego Zw. Zaw. Rob. i Prac. Przem. Spożywczego, w najostrejszej formie piętnuje zbrodniarzy procesu „Izby Kontroli” i machiawelskiej polityki pana S. Mikołajczyka, który z PSL-u uczynił azyl dla degeneratów i wyklejeńców politycznych.

4) Plenum Zarządu Głównego Zw. Zaw. Rob. i Prac. Przem. Spożywczego, wzywa wszystkie Oddziały i wszystkich zrzeszonych członków do wyteźonej, owocnej pracy celem najszybszego zrealizowania 3-letniego Planu.

Obrady zakończono odśpiewaniem Międzynarodówki.

Każdy Polak świadczy na odbudowę Warszawy

